

[Einer Jensen.]

saa mange Tusinder sulter. De har ogsaa Ansvar for, hvad der følger med, naar Folk er sultne og trænger til at blive mætte. Den Desperation, der kan komme, har de Herrer alene Ansvar for — man kan ikke ustraffet lade saa og saa mange Tusind Mennesker sulte.

Søren P. Larsen: Vi har gentagne Gange i de senere Aar her i Tinget staaet overfor Lovforslag, fremsat af den nuværende Regering, tilsigtende at genindføre de Tilstande, vi havde før Revisionen af Arbejdsløshedsloven i 1927. I Fjor havde vi et Par Lovforslag, og atter i Aar er vi stillet overfor et, som nu har været til Behandling i et Udvalg. Jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at Venstre ikke kan gaa med til at gennemføre dette Lovforslag, der tilsigter i Løbet af nogle Maaneder at yde 4—5 Mill. Kr. i Understøttelse til de arbejdsløse.

Allerede ved Lovforslagets første Behandling udtrykte vi store Betænkeligheder ved Lovforslagets Bestemmelser. I Betænkningen har Regeringspartierne, som Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har givet Udtryk for, erklæret sig villige til Forhandling om Ændringer i Lovforslaget, men, følger de til: Intet af dette har kunnet tilfredsstille Mindretallet. Og det er i og for sig ikke saa underligt, thi Lovforslagets Princip og Hensigt er af en saadan Art, at vi ikke kan tænke os, at Regeringspartierne kan modtage Ændringer, som kan tilfredsstille os.

Lovforslaget er et rent Understøttelsesforslag, hvorefter saavel de, der staaar i Arbejdsløsheds-kasser, som de, der staaar udenfor, kan faa Understøttelse. Dog er det saaledes, at de, der staaar udenfor Arbejdsløsheds-kasserne, vil faa en noget mindre Understøttelse. Vi tror, det vil være uheldigt netop nu at gaa til en Lovgivning, hvorved man udenfor det forsikringsmæssige Grundlag, som disse Arbejdsløsheds-kasser hviler paa, vil gaa til at yde en vederlagsfri Hjælp saavel til dem, der har opbrugt deres Understøttelse, som til dem, der ingen forsikringsmæssig Understøttelse har haft, og ændre den Kriseunderstøttelse, der gives efter gældende Lov, ved at yde et Tilskud til denne Krisefondsunderstøttelse, der for Øjeblikket udgør 2 Trediedele af den vedtægtsmæssige, vil vi ogsaa anse for uheldigt.

Et brændende Punkt for mangfoldige arbejdsløse er Spørgsmaalet om Kontingentbetaling i Arbejdsløshedsperioder. Det ærede

Medlem Hr. Einer Jensen oplyste, at der er adskillige Kasser, som har det saadan, at Medlemmerne er kontingentfrie, naar de ingen Beskæftigelse har. Men Forslaget her gaar jo langt ud over, hvad der er gældende i Øjeblikket, hvor Kommunalbestyrelserne kan give saadanne arbejdsløse et Tilskud af indtil en Trediedel af Medlemsbidraget. Her tilsigter man en Ordning, hvorved Kommunalbestyrelserne kan yde et Tillæg til Understøttelsen til at betale vedkommendes Kontingent til Arbejdsløsheds-kassen med. Men det er jo ikke sikkert, at Kommunerne vil holde af at gaa med til denne Foranstaltning, og derfor har man ogsaa i Forslaget indsat Bestemmelse om, at Kommunerne kan faa Beløbet refunderet af Arbejdsløsheds-fonden.

Det vil være urimeligt at forlange dette. Vi mener, at naar Medlemmernes Betalingsevne overfor Kasserne ophører, i hvert Fald naar den vedtægtsmæssige Hjælp er opbrugt, saa bør vedkommende arbejdsløse være kontingentfri og hans Medlemsret i Kassen hvilende. Det vil være urimeligt at gøre de offentlige Kasser pligtige til at betale Kontingentet. Disse Kasser maa selv løse Opgaven for den enkelte, der er i Nød, ved at gøre ham kontingentfri i den arbejdsløse Periode og saa lade hans Medlemsret være hvilende; en Ordning i saa Henseende kan Kasserne og Forbundene træffe blot ved at ændre deres Vedtægter, det er man selv Herre over.

Jeg kan godt forstaa, at naar der er Udsigt til, at man kan faa det offentlige til at staa inde for Betalingen, saa vilde dette være det behageligste og naturligvis ogsaa det bedste for Kassernes Økonomi, og derfor viser det sig ogsaa, at de arbejdsløse gentagne Gange har rettet alvorlige Anker mod dette Forhold. Nu kan man her forsøge at faa det offentlige til at betale, men de arbejdsløse ved lige saavel som alle andre, at Kassernes Ledelser ikke kan dække sig her. Det er en meget haardhændet Foreningspolitik, der siger: Inden skal du betale, eller ogsaa skal du stødes ud. Derfor har de arbejdsløse ogsaa rettet disse Anker mod deres egen Ledelse indenfor Kasserne, fordi disse fører en Kontingentpolitik, som ikke har Sidestykke i nogen offentlig Forvaltning.

Man vil nu søge at frigøre sig for dette Ansvar ved at skyde det offentlige ind som Opkræver; men de arbejdsløse kan meget vel forstaa, hvor Modstanden væsentlig findes, og det hører ogsaa til de